

Valentine xa...!

Có những ngày nhớ anh tôi không còn khóc nữa mà nhẹ mỉm cười. Cuối cùng thì tôi cũng đã đợi được anh. Tôi cũng đã giữ được lời hứa này. Chỉ là đợi chờ này không còn giá trị gì cho tình yêu của chúng tôi nữa.

- Em!Mai là valentine rồi nhĩ? Tình yêu xa cách và anh ở xa em quá!

Con bé ngậm ngùi, mặt cúi xuống đọc những dòng tin nhắn điện thoại tới vài lần. Đọc đi đọc lại an ủi bản thân là không được buồn. Chắc anh ấy cũng đang buồn. Anh cũng không muốn xa tôi như thế. Tự nhiên thấy tủi thân ghê ghớm. Muốn chạy đến và ôm anh rồi òa khóc như đứa trẻ. Anh dỗ dành yêu thương. Muốn được làm nũng , muốn được ngồi im trong vòng tay anh. Khóc nhè cho thỏa nỗi nhớ. Nhưng mà phải làm sao chứ? Anh xa quá , đến hàng nghìn cái với tay cũng chẳng thể cầm nổi tay anh. Ngày lễ tình nhân – em chẳng thể ở bên anh như mọi người... . !Em nhớ anh

- Valentine ạ! Em có quan tâm đâu! Yêu anh thì ngày nào với em cũng là valentine rồi.

- Em trả lời khéo nhĩ? Chỉ giỏi nịnh anh thôi!

Con bé mỉm cười. Ừ thì valentine xa cũng có thứ ngọt ngào lắm chứ. Có những lời nói đâu phải là ngày nào cũng được nói với anh đâu. Xa , yêu và nhớ. Thật ra cũng khao khát trăm vạn lần được gặp anh. Nhưng tại sao con người ta cứ phải cố buồn khi mà điều đó là không thể. Em thay nỗi buồn thoáng qua ấy bằng cách cười nhiều hơn. Yêu thương nhiều hơn và nhớ anh nhiều hơn!

Tin nhắn reo ...

- Ê con điên , lên Thái Nguyên không?

- Tao không? Chúng mày ở Thái Nguyên hết rồi hả?

- Ở thế không lên gặp anh yêu à?

- Anh yêu tao đang ở quê chứ có ở đó đâu.

- Thế là không có valentine hả? Lên đây bọn tao cho ké socola này!

- Lũ quỷ! Tao đang buồn thối ruột gan đây. Chúng mày mang giúp anh yêu của tao qua Bắc Giang với. Không thì có bao nhiêu socola mang hết qua đây cho tao , tao để phần cho anh yêu!

- Không Thái Nguyên thì nghỉ đi. Thế nhá. Ngồi một mình mà buồn đi. ha ha

- Một lũ độc ác ... !

Những cô bạn thân đáng yêu. Chúng tôi đã cười với nhau từ những niềm vui nho nhỏ như thế. Cũng thấy nhớ chúng nó ghê ghớm. Cũng muốn lên Thái Nguyên chơi lắm chứ. Nhưng ngày này tốt nhất ở nhà. Không nên lên để phá vỡ không khí thiên đường tình yêu của chúng nó. Bởi vì yêu xa nên một ngày chỉ muốn nó trôi qua vội vã. Không muốn nói cười. Chỉ muốn lặng thinh để nghĩ. Không phải là buồn mà là đang tự tạo cho mình một khoảng trống riêng. Nó cảm thấy an yên và nhẹ nhõm. Có những điều giản đơn lắm. Chỉ mong anh luôn yêu thương nó. Cố gắng vì nó. Dẫu mai này phận không đến thì nó cũng cảm thấy hài lòng . Nó yêu anh rất nhiều. Yêu từ lần gặp đầu tiên. Gặp anh , nó nhận ra đây chính là người đàn ông của cuộc đời nó. Nó tự nhủ mình cần phải trân trọng và yêu thương anh rất nhiều. . !

- Em à!Chờ anh nhé!

- Chờ anh là sao?

- Chờ ngày làm vợ anh được không?

- Là bao lâu ạ

- Khi nào anh 27 tuổi!

- 27 tuổi á! Không chờ! Anh định để em thành bà khom già à. Xong rồi xấu xí anh đi kiếm cô nào trẻ đẹp hơn à!

- Chờ anh đi mà! Bây giờ mình vẫn còn trẻ và anh nghĩ mình cần phải cố gắng nhiều cho sự nghiệp. Anh cần một sự ổn định. Thế bây giờ lấy nhau rồi chết đói em có chịu không? Nếu em chịu anh rước em liền. . !

- Không chịu! Không chờ! Không cưới! Không làm gì hết! Anh chỉ việc yêu em thôi hihi

- Ôi trời! Cô gái của tôi. Em làm anh đang lo sốt vó xem phải nói với em thế nào để em không buồn!

- Ngốc này! Mình cứ yêu nhau thôi. Em có chờ anh hay không thì phụ thuộc vào anh rất nhiều. Đừng để ai xen vào tình yêu của chúng ta. Đừng để những khó khăn làm chúng ta nản lòng. Chỉ cần chúng ta luôn cố gắng vì nhau thôi. Ai biết trước tương lai. Anh vẫn nhắc em hãy sống tốt cho hiện tại mà!

- Ủ , anh biết rồi. Chỉ yêu anh thôi đấy nhé!

- Vâng! Thừa anh yêu!

Mỗi ngày cứ trôi qua như thế. Chúng tôi mỗi đứa một nơi. Mọi nhớ thương, giận hờn đều qua điện thoại. Tôi cười nhiều hơn. Đến sự thay đổi của mình đôi lúc tôi còn chẳng dám tin nữa. Sự vui vẻ trên khuôn mặt đến mẹ tôi còn phải lên tiếng :

- Con gái dạo này làm sao thế? Điện thoại có cái gì mà suốt ngày nhìn vào nó rồi cười một mình thế. Đừng làm mẹ lo. Dạo này nhà không có tiền đưa con đi chữa bệnh đâu đấy nhé. (Mẹ cười tôi trước sự chêu chọc ấy)

Bà chị dâu thấy thế liền nói theo :

- Con gái của mẹ yêu rồi đấy mẹ ạ. Chỉ yêu người ta mới thế thôi. Mẹ đừng lo nhà có bom nổ chậm nữa nhé!

- Ôi! Mẹ với chị đừng chêu con nữa. Con chỉ hay cười hơn một chút thôi mà.

Đúng là tại anh ấy. Là nguyên nhân khiến tôi cười nhiều hơn. Là nguyên nhân khiến tôi phải nhớ đến mỗi ngày. Là hạnh phúc mà tôi đã từng khao khát không biết khi nào mới tới. Anh ấy tới rồi. Chàng trai của tôi! Tôi yêu anh!

- Em yêu ơi

- Dạ! em đây!

- Nhớ anh không?

- Em nhớ anh lắm ấy! Nhớ anh bằng ông trời luôn

- ừ! Anh chỉ nhớ em và yêu em bằng cả trái tim thôi!

Đó là tin nhắn mỗi ngày của tôi và anh. Đơn điệu nhưng cảm thấy ấm áp vô cùng. Có những lúc nhớ anh kinh khủng. Tự nhiên nước mắt rơi vụng về rồi lau vội. Con gái thật mít ướt. Động tí là khóc thôi. Chỉ muốn nói em nhớ anh lắm. Muốn anh ở bên ngay lúc này. Muốn được anh ôm vào lòng. Muốn được gối lên tay anh ngủ một giấc bình yên. Yêu xa – nhớ anh là những khi con tim đầy bão nổi. Chỉ muốn kéo khoảng cách lại gần và thật gần. Chỉ muốn khi gọi tên anh anh đã có ở bên. Chỉ muốn thế giới ấy chỉ có em và anh. (Rồi hai đứa không làm gì và chết đói... mộng tan tành hihi)

3 năm sau... !

Hôm nay trời nắng đẹp lắm anh ạ. Phía sau của một cô gái hay cười là nỗi niềm mong ngóng và đợi chờ anh. Mình cứ yêu nhau như thế này anh nhỉ? Không cần biết tương lai. Chỉ cần anh còn tồn tại là còn tình yêu của em. Em thực dụng lắm. Chẳng biết mơ mộng nhiều. Em không khéo léo để biết được khi nào anh buồn vui. Không đủ tinh tế để cảm nhận được ở nơi xa ấy anh đang như thế nào. Em chỉ nghĩ mình cứ yêu và yêu hết lòng thế thôi. Bao nhiêu sóng gió trên đời. Bao nhiêu khó khăn và thử thách. Bao nhiêu cảm dỗ đời thường. Vậy thì chúng ta , em hay anh có thể vượt qua được nó. Nếu chỉ một người thì tình yêu này sẽ ra sao? Rồi cũng tan tành như những giọt nước mưa được đời thả xuống từ bầu trời xa lắm... !

- Anh! Mình chia tay đi

- Sao vậy em? Sao lại chia tay chứ! Em nói rất yêu anh cơ mà?

- Vâng! em nói yêu anh và suốt đời này cũng sẽ yêu anh! Đó là điều duy nhất em có thể làm được vì tình yêu này!

- Vậy sao lại chia tay chứ! Em điên rồi à . Chẳng ai yêu mà lại chia tay như em hết. Người con gái anh yêu cô ấy không như thế!

- Bố mẹ em không cho em lấy chồng xa. Dẫu em biết trước điều này nhưng em vẫn cứ cố chấp yêu anh như thế. Đã đến lúc phải dừng lại rồi. Em xin lỗi vì những lời hứa. Xin lỗi vì không thể bên anh suốt đời. Xin lỗi vì không đủ can đảm để giữ lại tình yêu. Xin lỗi vì đã yêu anh nhiều !

- Em có biết là chúng ta đã phải cố gắng rất nhiều không em? Anh từng nói nếu sau này có ai tốt và yêu em thật lòng em hãy yêu và lấy người đó. Nhưng em đâu biết đó là lời nói mà anh chưa bao giờ muốn nói ra. Anh hiểu giữa chúng ta có những khó khăn về khoảng cách địa lý , về gia đình . Chúng ta đã từng nói phải cố gắng rồi cơ mà. Em nỡ bỏ anh thế à !

Tôi im lặng và không nói gì. Tôi đã đau và khóc rất nhiều. Nhưng tôi phải làm sao khi đang đứng ở cái tuổi thanh xuân dần héo tàn và sự tác động của mọi người đối với bố mẹ tôi

- Con gái lấy chồng xa khổ lắm. Có con thì phải biết nhắc nhở nó chứ.

- Lấy chồng xa là mất con đấy. Gặp nhà tử tế thì còn đỡ khổ. Chứ chẳng ra gì thì làm hại cả một đời con

- Cả đời sinh con ra người ta chỉ mong được gần con và bên con. Cho nó lấy chồng xa thì cả năm chẳng thấy mặt nó đâu đấy... . !

Bố mẹ tôi mỗi ngày cứ nghe những lời nói như vậy. Rồi người nọ người kia tới hỏi cưới. Con gái thì chẳng chịu đi lấy chồng. Nó mà lấy chồng thì cũng cho lấy quách cho xong. 26 tuổi rồi vẫn cứ ở nhà. Bạn bè cùng trang lứa nó có con hết cả rồi. Người ngoài thì nói không biết dạy con. Gái lớn gả chồng thì cứ giữ mãi ở

nhà làm gì. Bao nhiêu người đến hỏi thì không lấy. Kén cá chọn canh. Rồi cứ bị mang tiếng là kén. Bố mẹ cũng đến là đau đầu vì con

- Thôi cũng nhiều tuổi rồi lấy chồng đi con gái. Để người ta cứ lời ra tiếng vào mãi. Mẹ cũng thấy mệt. Bố mày chán chẳng cả buồn nói gì nữa. Lớn rồi phải biết nghĩ chứ?

- Nhưng anh ấy chưa muốn cưới. Anh ấy bảo chờ anh ấy. Còn 1 năm nữa thôi mà mẹ.

- Thôi chờ thế thôi. Mà nó cũng ở xa. Mẹ thì không muốn lấy con gái lấy chồng xa chút nào. Chúng mày quyết định cưới thì mẹ cũng cho cưới thôi. Nhưng chờ mãi rồi nó có cưới đâu. Sang năm nó vẫn chưa cưới thì làm sao? Con gái lớn thì phải an phận đi. Mẹ thấy người ta cũng gần nhà. Cũng có công việc rồi. Tội gì phải chờ đợi. Còn còn nhiều sự lựa chọn tốt hơn mà.

- Mẹ cho con chờ thêm một năm nữa được không? Anh ấy không cưới thì con sẽ đi lấy chồng. Con yêu ai thì con muốn lấy người đó.

- Mẹ không nói nhiều đâu đấy. Mình là gái quê chứ có phải thành thị gì đâu mà tầm tuổi này vẫn ở nhà. Cuối năm thẳng nào hỏi thì gả. Chiều mãi đâm hư... . !Đừng để bố mẹ phải phiền lòng... !

Chúng tôi đã chia tay vì cái lí do như thế. Tôi biết anh không vui. Còn tôi thì cứ sống những tháng ngày không có ngày có đêm mà chỉ có nhớ nhung và nước mắt. Bố mẹ nhìn tôi với ánh mắt buồn. Tôi hiểu, bố mẹ luôn muốn tốt cho cô con gái của họ. Và tôi cũng hiểu suy nghĩ của những người vùng quê nghèo chỉ muốn lo cho con yên ấm để an lòng. Và anh cũng thế, có lẽ gia đình anh cũng không muốn con mình lấy vợ xa. Chỉ là anh yêu tôi nên không nói gì và cũng cố gắng để giữ tình yêu này. Vậy mà tôi lại trở nên như thế. Tình cảm chịu thua lý trí. Chịu thua những nỗi đau để cho mỗi ngày nó đau hơn và chẳng thể an lòng. Tôi trở nên ít nói hơn. Sống nội tâm hơn. Tôi không còn vui vẻ như xưa nữa. Điện thoại mỗi ngày chỉ là công cụ để tôi xem xem ẩn ẩn những kỉ niệm cũ. Dặn xóa nó mà tâm không làm được. Đã có những giây phút tôi khao khát được chạy đến bên anh và khóc thật to cho vơi hết những dằn vặt mà lâu nay tôi vẫn giữ. Có lẽ sau yêu không hẳn là đau mà còn học cách để quên. Vậy thì bao giờ mới quên. Bao giờ cuộc sống mới trở lại bình thường.

Tôi bắt đầu yêu anh khi mình là cô gái tuổi 23 với tâm hồn mơ mộng và nhiều hoài bão. 26 tuổi chúng tôi chia tay. Suốt 3 năm qua anh chưa từng một lần làm tôi buồn ngoài việc bắt tôi phải nhớ trong hạnh phúc. Những lần cãi vã cũng qua đi. Những lần giận hờn rồi cũng thay bằng câu nói dỗ dành nhẹ nhàng của anh. Tôi cứ thế và được anh yêu như thế. Tôi không cãi lời bố mẹ. Cũng không trách móc gì. Bố mẹ là người sinh ra tôi. Sự tồn tại ấy khiến tôi mới được gặp anh và yêu anh trong một phần đời của mình như vậy. Cái tuổi của tôi, không còn là cái tuổi sống chết vì yêu nữa. Chỉ là có đau thì cũng phải cất giữ nó tận đáy tâm mình. Rồi đêm khóc ướt gối sáng thức dậy vẫn phải mỉm cười với mọi người xung quanh.

Mấy cô bạn thân của tôi biết chuyện. Họ cũng bất ngờ về sự chia tay của chúng tôi như sự bất ngờ khi yêu nhau vậy!

- Chia tay rồi à?

- ừ

- sao chia tay? Hay lại phát bệnh chưa kịp uống thuốc!

- mày hiểu mà!

- ... cố gắng lên!

Họ không nói nhiều. Vì họ hiểu tôi hơn bao giờ hết. Tôi chưa từng làm việc gì mà không suy nghĩ trước. Đối với tình yêu của mình, tôi đã có lỗi với con tim rất nhiều... !Chỉ là tôi vẫn cứ nhớ anh và quan tâm anh như thế!

Tôi im lặng. Anh cũng im lặng và không nói gì. Chúng tôi cứ lặng lẽ bên đời nhau như thế. Bố mẹ tôi cũng chẳng còn thúc giục tôi lấy chồng như trước nữa. Có lẽ trong tâm khảm của họ hiểu rằng con gái của họ đang cần gì? Hạnh phúc không hẳn là lấy được một ông chồng khi còn ít tuổi. Hạnh phúc không phải là lấy được một người gần bên mình. Mà hạnh phúc là lấy được người mình yêu và họ cũng yêu mình như thế... !Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi. Tôi sống và làm việc để cho những ngày tháng trôi đi thật nhanh... ! Có những đêm nằm mơ thấy anh, tôi giật mình tỉnh giấc và lại khóc... ! Tôi chỉ muốn biết anh đang làm gì? Lâu nay anh thế nào? Tôi hiểu tính anh. Anh không nói nhiều và anh luôn tôn trọng quyết định của tôi. Tôi hiểu anh luôn mong tôi được vui và có một cuộc sống tốt. Tôi biết anh sẽ phải trải qua những tháng ngày với rượu và nước mắt. Anh yếu đuối lắm. Không mạnh mẽ như người ta vẫn nhìn đâu. Anh chọn cách im lặng như tôi để cả 2 không phải khơi gợi về một quá khứ đẹp và giờ đây là nước mắt. Về tình yêu xa mà khiến biết bao người ngưỡng mộ. Về tình yêu mà chỉ gặp lần đầu tiên đã yêu rồi. Về tình yêu mà chúng tôi đã cố gắng vì nhau rất nhiều... !

Một năm sau, tôi bước sang tuổi 27... ! Tôi vẫn một mình và cô độc như thế. Có những ngày nhớ anh tôi không còn khóc nữa mà nhẹ mỉm cười. Cuối cùng thì tôi cũng đã đợi được anh. Tôi cũng đã giữ được lời hứa này. Chỉ là đợi chờ này không còn giá trị gì cho tình yêu của chúng tôi nữa. Bấy lâu nay tôi vẫn cứ sống lặng lẽ như thế. Vẫn yêu thương da diết như thế. Và cứ da diết buồn như thế!

Hôm nay là một ngày thật đặc biệt 27/01/2020, ngày mà cách đây 4 năm về trước anh ấy đã nói yêu tôi. Ngày ấy tôi hạnh phúc lắm. Tôi đã nghĩ suốt cả cuộc đời này tôi chỉ cần người đàn ông ấy thôi. Vậy mà tôi đã không làm được... ! Tôi trở lại về nơi ngày xưa. Nơi mà anh ấy đã tặng tôi tình yêu với những chiếc socola ngọt ngào. Quán ấy giờ đã khác đi rất nhiều. Rộng rãi hơn và khuôn viên cũng đẹp hơn. Tôi chọn đúng chỗ mà chúng tôi đã từng ngồi. Gọi đúng món ngày xưa. Chắc hẳn sẽ là lẩu gà vì đó mà món ăn mà người yêu tôi xưa kia rất thích. Ngồi nghĩ tình tình. Nhìn những đóa hoa được bày biện trong quán và những chiếc bóng bay được trang trí rất đẹp. Đúng là thời gian làm cho tất cả đã khác xưa rất nhiều. Đến quán lẩu cũng bày biện đẹp đẽ và lãng mạn như thế. Làm tôi nhớ về anh, chàng trai công trình mà lại khiến tôi đồn tim như vậy.

- Đồ ăn của chị đây. Mà chị đi một mình sao?

- Vâng! tôi chỉ đi một mình thôi

- Cô chủ quán nhìn tôi cười! Trông cô ấy hôm nay thật xinh đẹp.

Bỗng phía sau lưng có tiếng nói vang vọng

- Em định ăn một mình đây à?

Đây là tiếng nói rất quen thuộc. Tim tôi bỗng loạn xạ nhịp. Không biết người đang nói kia có phải anh ấy không? Tôi không dám ngoảnh lại. Tôi sợ nó lại là một người khác. Sợ cái cảm giác thân thuộc ấy sẽ lại bị mất ngay trong khoảnh khắc này!

Chàng trai cao lớn ấy đang tiến dần về phía tôi. Anh ấy đang đứng trước mắt tôi. Không phải tôi đang mơ chứ. Suốt một năm qua anh ấy đã ở đâu? làm gì? Sao bây giờ anh ấy lại ở đây? Có phải anh ấy không chứ?

- Em không định cho anh ăn cùng à mà gọi nhiều thế?

Tôi vẫn chưa định hình được mọi thứ. Miệng lắp ba lắp bắp

- Sao anh lại ở đây?

- Anh vẫn ở đây mà? Ở đây để đợi em tới.

Có cái gì đó rớt xuống môi tôi. Đúng là anh ấy đang ở trước mắt tôi thật mà. Chàng trai của tôi anh ấy đang ở đây. Đúng là anh ấy!

Phản xạ tự nhiên tôi ôm chầm lấy anh và khóc. Đánh nhẹ anh sau lưng cho thỏa hết nỗi nhớ. Tôi đã nhớ anh rất nhiều. Suốt thời gian dài qua chưa từng một ngày nào tôi không nghĩ về anh cả.

- Sao anh lại biết em sẽ tới đây?

- Anh biết chứ! Anh đã tới đây từ trước để cắm hoa và treo bóng bay đấy. Em nghĩ tự nhiên nơi em ngồi nó lại đẹp lạ thường vậy á.

- Em cũng thắc mắc bảo sao quán này giờ thay đổi và đẹp quá. Hóa ra là do anh. Bất ngờ quá

- Thế bây giờ còn muốn xa anh nữa không?

- Em... em... em... !

Rồi anh đặt một nụ hôn thật ngọt ngào vào môi tôi.

Đừng xa anh nữa. Xa như vậy là đủ lắm rồi. Anh không thể nào mà chịu đựng nỗi cảm giác phải xa em nữa... !

Tôi đẩy anh ra khi nghĩ về gia đình.

- Không được. Mình chia tay rồi mà anh. Còn bố mẹ em nữa.

- Khi em nói chia tay anh đã rất buồn và khóc rất nhiều. Anh đã tìm mọi cách để không thể mất em. Anh đã gặp bố mẹ em và xin họ cho anh cơ hội để được yêu thương em. Anh đã hứa với bố mẹ sẽ chăm sóc em suốt đời. Anh sắp ổn định công việc rồi. Và anh sẽ đến rước em về làm vợ. Bố mẹ em đã đồng ý. Khoảng thời gian đó anh đã cố gắng làm việc và phấn đấu rất nhiều. Anh biết em rất yêu anh nên em sẽ không lấy ai khác ngoài anh đâu. Anh còn biết ngày hôm nay chắc chắn em sẽ đến đây và anh đã chờ ngày hôm nay từ lâu lắm rồi.

- Hẳn nào không thấy bố mẹ em thúc giục lấy chồng. Cũng không hề nhắc gì đến chuyện lập gia đình của em.

- Tất nhiên rồi. Vì chồng em chỉ có thể là anh thôi.

Tôi khóc nhiều lắm. Tự nhiên cứ khóc như thế. Mặc kệ những người xung quanh nhìn vào. Tôi thấy hạnh phúc lắm. Muốn thời gian ngừng trôi ngay lúc này!

- Làm vợ anh nhé!

Lần này không phải là hộp socola và bông hoa hồng như ngày trước nữa mà là chiếc nhẫn cưới rất đẹp. Tôi cười và cứ thế là gạt đầu liên tục cứ như là bắt được vàng. Cơ mà cũng là vàng thật mà... !

Vậy là đám cưới của chúng tôi đã được tổ chức. Chúng tôi đã nhận được rất nhiều lời chúc mừng từ mọi người. Tình yêu của chúng tôi là như vậy đó. Chúng tôi đã phải trải qua rất nhiều khó khăn và thử thách mới có thể đến được bên nhau. Tình yêu là một điều thật tuyệt diệu. Tôi tin là những người yêu nhau thì sẽ quay trở về bên nhau. Hạnh phúc đôi khi phải trải qua những thử thách mà ta còn không thể tin được mình sẽ vượt qua và vượt qua nó một cách xuất sắc. Ngày mai trời lại nắng lên. Chúng tôi lại tiếp tục hành trình xây ngôi nhà hạnh phúc của mình với những đứa con đáng yêu như bố mẹ chúng vậy!

Tôi yêu anh ấy! Ông xã tuyệt vời của tôi!